

Gürhan GÜRSER
STDM Aktivisti

MİYAZAKİ

(Depremde yaşamını yitiren Japon Atsushi Miyazaki'nin hatırasına...)

Miyazaki bu ülkenin tarihine geçti.

Hiç tanımadığı insanlar için gelmişti buraya, onlara yardım etmek için.

Ve hiç tanımadığı insanların ülkesinde olması makul olan bir ihmalin sonucu daha önce ölenler gibi, daha daha önce ölen onlar, yüzler, binler gibi hayatını çok ucuzca kaybetti. Bu yüzden hakkını helal et diyorum Miyazaki...

Belki de Van'da yapılacak olan hastaneye senin adın verilecek ve sonsuza değin yaşayacaksın bu topraklarda... Belki de barışı göreceksin, kardeşliğe el olacaksın ve işte o zaman huzura ereceksin hiç tanımadığın ülkenin topraklarında, işte o zaman bizden biri olduğunu kabul edeceksin. Dal dal filiz vereceksin ulu bir çınar gibi kök salacaksın ülkemde.

İnsanlığın adı olacaksın yeryüzünde...

Depreme inat fay hattı kuracaksın kalpler arasında...

Beni duyuyorsan helal et hakkını bizlere... Sen ne ilkinin bu ölümlerin ne de sonuncusu... Aıştık artık biz, gayet normal geliyor ölümler. Trafik kazalarında gidiyor onlarca can, gayet normal geliyor artık. Teröre on binlerce şehit verdik.

Artık normal geliyor ne yazık ki bu tür haberler. Depreme binlerce kurban verdik yakın tarihte, bu da normal geliyor artık.

Normalleşen Türkiye bu olsa gerek!

Ve sen Miyazaki! Sen belki de yüzümüze haykırdın bu normalleşmeyi... Senin ülkeni tsunami vurdu ölmedin. Okyanus yuttu ölmedin, nükleer sızıntı oldu ölmedin. Bizim depremin on binlerce katı daha şiddetli deprem gördün yine ölmedin. Kader diyelim bizim insanımızın ağzıyla, kader!

Sana özür borcumuz var Miyazaki. Dünyanın öbür ucundan kalkıp gelip hiç tanımadığın insanların yardımına koştu. Onların yaralarını sarmaya çalıştın. Dillerini dahi konuşamadığın bu insanlardan bir karşılık beklemedin.

Dinimiz ayrı diye bir derdin olmadı. Irkın farklı diye bir tasan da olmadı. Sadece insan gözüyle baktın. Ayırmadın bu Türk, bu Kürt, bu Çerkez, bu Zaza diye... Belki de göremediğimiz çok büyük bir ders verdin bizlere, anlayamadığımız, idrak edemediğimiz! Acının memleketi yoktur Miyazaki, bunu öğrettin bize.

Enkazda kalan insanlığımızdı biraz, biraz vicdanımızdı, biraz şefkatsizliğimizdi. Afetin insan ayırmışlığı yok, Azrail'in coğrafi sınırları yok! Bunu anlayamadık git-ti... Oysa sen Miyazaki, bunu bizlere göstermiş oldun. Tabi kimse görmek istemediği kadar kör olamaz, sadece görmek isteyene...

Bir fıkra var belki de tam yerine denk gelmedi ama anlatmak zorunda hissediyorum kendimi. (Türkiye'mizin gittiği noktaya işaret etmek için önemli bu fıkra)

Temel ile Dursun Amerika’da itfaiye teşkilatına girerler, yangın ihbarı alınır. Çok katlı bir binada kreşte yangın çıkmıştır. İtfaiyeci merdiveni çalışmaz.

Temel yukarı çıkar. Dursun aşağıda kalır. Temel aşağıda bekleyen Dursun’un kucağına çocukları atmaya baslar. Temel atar, Dursun tutar, kaldırma koyar.

Bir çocuk, iki çocuk, üç çocuk, derken besinci zenci çocuktur. Temel bırakır, Dursun yakalamak için kollarını açmaz. Çocuk paat yerde.

Tekrar at, tut kenara koy, tut at kenara koy. Temel yine zenci çocuk atar. Dursun yine tutmaz. Çocuk paat gene yerde.

Dursun yukarı bağıır:

“Yanıkları atarak vakit kaybetme.”

Teni yanık diye dili yanık diye inancı yanık diye o kadar insanı ayırdık ki... Ayıra ayıra bir hal olduk. Gün birliktelik günüdür artık, yanıkları toplama günüdür ayrıkları birleştirme günüdür.

Miyazaki’nin ruhuna hürmeten bunu yapmak zorundayız. Ele güne mahcup olmama adına, bütün insanlığa örnek olma adına; cana kast etmeyi, savaş, silahı, topu vesaire can alıcı unsuru depremin fay hatlarına atıp sonsuza değin ortadan kaldırmak zorundayız.

Sen doğulusun sen batılısın demedi Miyazaki...

Bize kimse sahip çıkmıyor da demedi.

Devlet nerede, millet nerede diye de demedi...

İnsani boyutunu öne aldı. Sanki Mevlana’yı bizden daha iyi tanıyordu, Yunus’u bizden daha iyi biliyordu... Kendi cennetini Van Depremi’nde inşa etti. Bizler ise kendi cehennemimizi közlendirmeye devam ediyoruz. Ne kadar da gaflet içindeyiz!

Şair Ataol Behramoğlu ne de güzel demiş:

“İnsanlar da ülkelere benziyor.

Sınırları var,

Yüzölçümleri,

Yasaları var...

Bayrakları, ilkeleri...

Kimi dağlık bir arazidir.

Kimi kıraç,

Kimi bereketli,

Kimi dardır...

Kimi engin göz alabildiğince,

Kiminin sınırlarından

sıkı pasaport denetimiyle girilebilir.

Elini kolunu sallayarak girersin kiminden içeri...

Sonuçta ne küçümse insanları kızım!

Ne de önemse gereğinden çok...

Ama anlamaya çalış;

Nedir ve ne kadar genişleyebilir yüzölçümleri...”

Sana özür burcumuz var Miyazaki, kabul et lütfen.

Ve başımız sağ olsun diyorum milletimize.

Taziyeni tutuyoruz bütün Türkiye olarak.

Allah rahmet eylesin sana Miyazaki!